THE SHEPHERD OF ISRAEL

SEPTEMBER, 1933 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department VOL. XVI, No. 1

NO, DR. LYONS, YOU ARE WRONG

The Brooklyn Daily Eagle reports a meeting in the Kings Highway Congregationl Church, at which Rabbi Alexander Lyons was the invited speaker. The Christian people had the graciousness and the Christlike kindness to listen patiently to Rabbi Lyons' rather vapid and fallacious platitudes. The Eagle reports, among other things, that Rabbi Lyons said:-

"The emphasis of religion is not on the thing you believe, but on the thing you do. I want to see every Jew become a Christian in that sense and I want to see every Christian become a Jew in that sense."

We really thought that Rabbi Lyons had more sense than this! He evidently does not know the truth revealed in the Word of God, that as a man thinketh in his heart, so is he. Proverbs 23:7. Even a high school boy knows that creed makes character. The Christian, who has been born again through faith in the Lord Jesus Christ, knows that he is a child of God and will live forever because he has eternal life. Because he knows this, and believes it with all his heart, he is a changed man, and lives a life which reflects the love of the Lord Jesus Christ. Some of our Jewish friends however, we are grieved to say, believe that when you are once dead you are dead for all time, and because they believe this, they do things which do not reflect to the credit of the whole Jewish nation. This is only one example of thousands that we can cite to Rabbi Lyons. That a man of his supposed intelligence and leadership should give utterance to such stupid words, is almost unbelievable.

When will our Jewish people wake up and really ignore the unsafe leadership of some of our rabbis, and, using their own independent brain, actually ask God to show them individually the truth concerning the Lord Jesus Christ.

SHE WON FIRST PRIZE

She is a student at the Moody Bible Institute of Chicago, and has consecrated her life to our Jewish people, for she wants them to know the Lord Jesus Christ as she has come to know Him, and what He can do for every Jew who calls on Him. We offered some prizes recently for the best essay on the subject, "Why a Jew should believe on the Lord Jesus Christ," and this Jewish Christian girl won the first prize. Every Jew will be eager to see what she wrote, we are sure. So, here it is, and the author's name is Helen J Sheffitt:-

Why? This is a pertinent question, especially so if asked of a Jew. Let us for a moment consider his viewpoint. Reared in Judiasm, I feel that I can state with authority how the average Jew feels about Christ.

He has been brought up hating the very name of Jesus, forbidden even to mention that name in the home circle. When we stop to consider his background and the basis for his hatred, we can better understand the reason for it. They say "Are not these Christians who have been persecuting us for these many years - was it not in the name of Christ that they massacred us? Is it not in His name that we have suffered untold agonies? We are scorned in every country, ridiculed by the so-called Christians - our lives have been full of struggles. Why **should** the Jew believe in Christ? We have been taught there is **one** God. our forefathers walked with Him and He revealed Himself to them. It is laughable that Christians should expect us to believe in **another** God. Some of us believe that He never existed;others that He was a learned Jew, a prophet; some that He was a brilliant teacher, but God - never!"

Here we have a picture of the closed mind of the Jew. He does not realize the difference between the real Christian and those who are merely Gentiles. He believes that all those who are not Jews are Christians. This of course is not true. A real Christian is one who has accepted Jesus Christ as his Saviour, his Messiah, his All - in - all. Any others, be they Gentile, Mohammedan or Buddhists, are not Christians. Only those who follow Jesus Christ and seek to do His will, are worthy of the name.

Oh, to show the Jew the promised Messiah, for whom he has been looking, has already come in the person of Jesus Christ. Isiash speaks so plainly of His coming; David in the Psalms foretells of the Messiah. Oh, to start with the Jew from Genesis and lead him through the entire Old and New Testaments and prove to him that salvation must come through this Promised One, and that He is Christ. What a burden we will lift from their hearts! We will have applied the ointment to their eyes and they will be able to see.

When we think of the joy and peace the Jew might have in the knowledge of this great and wonderful truth, we want to preach from the housetops! Oh, that Israel might acknowledge Him!

We Jews who are Christians can see the blessedness of opening our hearts and arms to Him who gave His all for us.

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

OUR MEETINGS

Every Friday - - — — — — — — — — 8 P. M.
Every Monday — — — — — — — — 8 P. M.

Our Jewish people are in a sad plight. They need a Redeemer. But you say, they have one. True, but they are not aware of it. We must tell them over and over again, tirelessly, patiently, until the scales fall from their eyes and they shout "Hallelujah,'tis done, I believe on the Son."

Why should the Jew believe in the Lord Jesus Christ? Because He bought them with His own precious blood! Why? "Because the Gospel is the power of God unto salvation to everyone that believeth; to the Jew **first,** and also to the Greek." Because in Him only is true peace and happiness.

How glorious to know that by believing in Jesus Christ, the Jew has all this and more. Why should the Jew believe in Jesus Christ? "Because there is no other name under heaven by which we must be saved."

As a personal testimony, the writer wishes to say that no time in her entire life has she felt as secure as now. At the present time, she is finding in the New Testament, the fulfillment of the Old. It is a blessed privilege to study God's Word with an open mind. It is a thrilling knowledge to know that in accepting Christ she has not changed her religion, not accepted a new one - not at all. She has merely gone forward, opened the heretofore closed book, the New Testament, and found therein everlasting life. She joys to state that now she is a better Jew than ever, a Jew gloriously saved and happy in looking forward to seeing her Messiah. The revealing truth that the Christ of the New Testament is the Jehovah of the Old will never cease to be a blessing to her.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y

FAMOUS JEWISH CHRISTIANS

Johann Auguste Wilhelm Neander

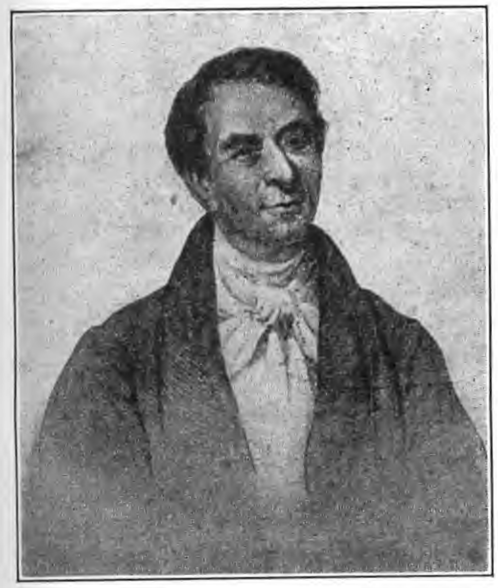

Born of poor Jewish parents at Hamburg, on January 16, 1789, connected by descent with the Jewish reformer Moses Mendelssohn, David Mendel received his early education in the gymnasium and Johanneum of his native city. His parents designed him for the legal profession, but God had other plans for the boy.

Very little is known concerning his conversion, but it is known that he was an earnest student of Plato, and it is thought that in comparing Plato's teachings with those of Christ, he came to realize that Plato's ideals could not give him the power of victory over the flesh. While he never ceased to admire Plato, he came to embrace "the truth as it is in Jesus." Two of his fellow students, Chamisso the poet, and Neumann were probably instrumental in his conversion. At baptism he took his first three names after those of his two friends - Johann Auguste Wilhelm - and the last name Neander - meaning "new man." A quotation from a letter written to the pastor who baptized him will show how real was his conversion: "My reception into the holy covenant of the higher life is one of the greatest things for which I have to thank you, and I can only prove my gratitude by striving to let the outward sign of baptism into a new life become indeed the mark of the new life, proclaiming the reality of the new birth." Neander's whole life was a proof of the reality of his new birth.

Following his conversion, came the decision to study theology, and here again we have his own statement concerning the decision: "I have decided to study theology. God give me strength as I wish and strive after to know Himself - the only One - in a sense which the common understanding cannot comprehend." He went in 1806 to Halle to study theology and there came under the influence of Schliermacher, the so-called "founder of modern rationalism on its better side." Contact with this famous teacher, however seems to have produced no noticeable taint of rationalism in the pupil.

Neander finished his education at Goettingen under the venerable Planch, and then began his career as theological teacher at Heidelberg. After being a private coach for a time, he was, in 1812, appointed "Extraordinary Professor of Theology." A few months later he was called to Berlin where the King of Prussia was gathering able theological teachers with the purpose of establishing a great center of theological teaching. Here Neander did his great work as lecturer and author until his death in 1850. He was a energetic worker, and usually gave three lectures daily, in theology, exegetics, dogmatics, ethics and church history.

Great as he was as lecturer and teacher, Neander is perhaps best known to us as historian and author. He wrote many preparatory studies before beginning his great work, the "General History of the Christian Religion and Church." The first part of this work appeared in 1825. It was an immense undertaking and in spite of his great industry, it was only completed to the middle of the 14th century, when his death took place, 25 years later. Neander's attitude towards his work is shown in a statement which he made in which he said his supreme object in life was: "To exhibit the history of the Church of Christ as a living witness of the divine power of Christianity, as a school of Christian experience, a voice sounding through the ages, of instruction, of docrine and of reproof for all who are disposed to listen."

In character he was extremely lovable, retiring and devout. He was generous and charitable to a fault. The proceeds of his numerous works were devoted to philanthropic and missionary uses. He could never keep loose cash long at a time, and was continually helping needy students. His industry was remarkable, and undoubtly shortened his life. He worked almost up to the moment of his death, and went into his last sleep with the words: "I am weary; I must sleep; good night" upon his lips.

At the funeral, the procession, two miles in length, included a royal carriage, government officials, clergymen, professors, and students. The hearse was surrounded by students, and in advance were borne the Bible and Greek Testament, which he had used.

For 38 years Neander's influence in the realm of theology was almost unbounded. His work came at a time when such doctrines as Schliermacher's and Strauss's were being propagated in Germany. Their teachings sought to eliminate the Divine from Christianity, and Neander's teachings, sound and wholesome, had the effect of restoring faith in the Divine and in Regeneration. The Living Age of January, 1851, thus sums up the life and work of this truly great Christian Jew: "In the death of Neander, Germany has lost one of her greatest teachers and the Christian World one of its chief ornaments. A purer or nobler character has seldom adorned any church - one in which the loftiest powers of nature and the lowliest graces of the Gospel were more finely blended, and which more fixed, therefore, at once the love and the admiration of all who came in contact with it."

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street
REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street near 6th Street
MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURGH, PA.

1861 Rose Street
REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS

MR. BENJAMIN KOLTON, Colporter
153 Institute Place

בזמן בית שני און וואָס דיעזעלבע שנאה וואָס ציהט זיך עד היום האלט אין איין אקאָמפּליצירען.

אין יומא ט הייסט עס: „בית שני חרוב מפני שהיתה בו שנאת חנם". דאָס צווייטע בית המקדש איז חרוב געוואָרען וויל מ'האָט געהאסט (ישוע המשיה) אָהן אַן אורזאך.

קיין איין איד און קיין איין אנשטענדיגער נישט־איד טאלערירט דעם פּארפּעסטעטען האס מצד אונזערע שונאים יהיה מי שיהיה. וואָס איז — יענער טאר נישט און א אידישער רעדאקטאר מעג? אַט־אַ־דאָס הייסט אידישקייט? אוי להם לאזנים שכך שומעות!

דאָס דערמאָנט אונז אָן א פּארמער וועמעס ברון האָט שטארק געשטונקען. ער האָט מיט זאלץ געוואָלט אויסרייניגען די ברון — עס האָט נישט געהאָלפען. ער האָט געוואָלט מיט אויסקאלעכען דעם עיפּוש בעזייטיגען — עס האָט אויך נישט געהאָלפען. ביז ער האָט אויסגעפּאָמפּט דאָס גאנצע וואסער פון דער ברון און האָט ערשט דאמאלס אויסגעפונען פון וואנען דער געשטאַנק נעמט זיך, נעמליך, א גע'פינגר'טע קאַץ איז דארט געלעגען. אום די ברון צו רייניגען האָט מען צו ערשט בעדארפט די גע'פינגר'טע קאַץ ארויסנעמען.

דער מוסר השכל איז: ארויס מיט דער געפינגר'טע קאַץ פון הארצען—:

גאָט זאָגט אונז דורך זכריה הנביא, אז עס וועט קומען די צייט „והביטו אלי את אשר דקרו", אז אידען וועלען ארויף בליקען צו איהם וועלכער איז צושטאָכען געוואָרען. דאמלס וועט דער איד געהאָלפען ווערען א תשועת עולמים ושלום על ישראל.

אפנים באוואוסטזיניג אז ער דארף נויטיג האבען דעם ניו דיעל אין ישוע המשיח, והא ראיה, ער זאגט דאך יענע תפלה בדמאות שליש גראד אום יום כפור. איי וואס ער גלויבט נישט אין ישוע המשיח, אויך דאס פארשטעהען מיר, דאס איז ווייל אלע אנדערע זאכען וואס דער איד האט שוין געטון זענען געווען א דורכפאל, האט ער שוין אין גארנישט מעהר אמונה אז עס וועט העלפען. עס איז אבער א פאקט אז דער ניו דיעל וואס ישוע המשיח האט אונז געבראכט העלפט יא, ווייל עס האט מיליאנען אנדערע מענשען אויך געהאלפען. דער חרון אף ד' איז אויף ישוע המשיח אויסגעגאסען געווארען אמשטאדט אויף אונז זינדערס. ער איז געווען דאס „שעיר המתלח" וואס האט געטראגען אונזערע זינד וויט אוועק אין דער מדבר אריין און מיר, הערט ליעבער לעזער, וואס מיר באקומען דערפון —

דער נייער דיעל אין משיח מיינט פאר אונז אידען א ניי הערץ און א נייעם גייסט (לב חדש ורוח חדשה). עס מיינט פאר אונז א נייע לעבען, א נייע האפענונג און א נייע צוקונפט. אלעם ניי אזוי ווי א ניי געבוירענער מענש. יוחנן ג.

יא, דער משיח'ישער ניו דיעל ארבייט און טהוט־אויף פלאי פלאים. ער ברענגט אונז ארויס מעבדות לחרות משעובד לגאולה מאפילה לאור גדול אזוי באלד ווי מיר נעמען נור אן דעם הייליגען משיח בלב ונפש. מי יתן והיה אז כל ישראל זאל דאס באהערציגען וועט מעהר נישט זיין קיין המן און קיין היטלער, ווייל עס וועט מעהר קיין אורזאך זיין דאפיר, ווייל, אזוי ווי מיר האבען אויבען געזעהן זענען אונזערע אלע שונאים נור א פועל יוצא פון די זינד.

צום שלום ווילען מיר נור קאנטראסטירען צווישען מענשליכען „נ י ו ד י ע ל" און צווישען גאט'ס נייעם דיעל אין ישוע המשיח. דער ערשטער פאנגט ערשט אן צו אפערירען און ארבייטען און דער צווייטער ארבייט שוין איבער 1900 יאהר. דער ערשטער וועט גוט זיין פאר אמעריקא וואו דער ניו דיעל אפערירט, און דער צווייטער איז גוט פאר דער גאנצער מענשהייט. דער ערשטער — פאר'ן איצטיגען לעבען און צושטאנד, אבער **דער** צווייטער — אויך לנצח נצחים. דער ערשטער איז א מוז־זאך, אלע מוזען דאס אננעמען און אונטערשרייבען, אבער דער צווייטער איז לויט'ן פרייען ווילען פון מענשען, ווער עס וויל גלויבט אין ישוע המשיח און איז דאדורך **גליקליך און** צופריעדען.

ע.

„ועל חטא שחטאנו... בשנאת חנם"

א לעבעדיג ביישפיעל

מיר האבען שוין א סאך מאל געהערט און געזעהן ווי מענשען קאנען איינעם ליעב האבען, ממש אהבת נפש, ווי אויך ווי מענשען קאנען איינעם האסען בלב ונפש, אלץ צוליעב אן אורזאך וואס באוועגט זיי אזוי צו טהון. אלע אזאלכע ליעבעס אדער שנאה ווי גרויס זי זאל נישט זיין, ענדיגט ביים קבר פון אזא פערזאן אדער אין בעסטען פאל — זי פאנגט אן ביי יענעם קבר אבצוקיהלען.

א י י ן אויסנאהם האט די געשיכטע צו פערצייכענען מיט ישוע הנוצרי וועלכער ווערט אנגערופען „ישוע המשיח", וועמען א טייל וועלט האט תמיד געליעבט און ליעבט נאך עד היום, פשוט איש להבה, צוליעב אורזאכען וואס מיר ווילען שפעטער זעהן, וועמען אן אנדערע טייל פון דער מענשהייט האט תמיד געהאסט, **ממש עד חרמה, „על לא חמס** עשה ולא מרמה בפיו". (ישעיה נ"ג, ט).

עס איז פאראן א תלמוד'ישער זאץ: „אין כח לישראל אלא בפה", ד"ה, דעם איד'ס כח שטעקט אין מויל. די טעגליכע קללות וואס א איד באנוצט אויף איינעם וואס איז איהם נישט אזוי זעהר צום הארצען, אידישע קללות וואס קיין אנדערע אומה ולשון פארמאגט וועט דיעזע באהויפטונג באשטעטיגען, בעזאנדערס ווען עס קומט אן צו דער פערזאן פון ישוע המשיח, וועמעס נאמען פאנאטיקער און פינסטערלינגע האבען אומגעענדערט צו ישו— א ראשי תיבות פון ימח שמו וזכרו, און איז ביי זיי בעטיטעלט מיט אזאלכע טייערע טיטלען ווי ממזר, פנדרא, תלו אד"ג. דאס ווערט געטון מיט ווארט און שריפט אין א צייט ווען אנדערע ליעבען איהם און אנערקענען איהם אלס זייער גואל ומשיח.

די אידישע וועלט זאגט אז ער איז געווען א פאלשער נביא — און מיליאנען אנדערע מענשען זאגען, דארונטער די גרעסטע גייסטער פון אלע צייטען, אז דברי אלהים חיים ווי ישוע האט גערעדט קאן קיין פאלשער נביא נישט רעדען.

די אידישע וועלט זאגט, אז ישוע הנוצרי איז געווען א מגדף און פארפיהרער, וועלכער האט דעם טויט פארדיענט, מיליאנען מענשען זאגען אבער אז ישוע המשיח האט זיי און זייערע עלטערן בעפרייט פון עבודה זרה און זיי געברענגט צום אמת'ן גאט פון אברהם יצחק ויעקב, אזאלכער קאן אודאי קיין מגדף און פארפיהרער נישט זיין.

די אידישע וועלט זאגט אז ישוע הנוצרי איז געווען א טמא מטומאה און מ'דארף אוועקלויפען פון איהם ביז אין שווארצען חורבן אריין — און אזוי לויפט מען נעביך שוין אהין זייט 1900 יאהר, מיליאנען אנדערע מענשען אבער זעהען אין איהם די קדושה וטהרה, דאס גוטקייט און ליעבקייט צו יעדען מענש אפילו צו שונאים; זיין אהבה, זיין רחמנות, זיין ישועה און נחמה איז אהן א שיעור און אהן א ברעג און ער ציהט די מענשהייט צו זיך.

די אידישע וועלט האט ביטערע קללות און חרמות פאר איהם, דאגעגען מיליאנען אנדערע מענשען לויבען און בענשען דעם נאמען פון ישוע המשיח וואס האט זיי געמאכט פאר בני אל חי, האט זיי בעפרייט פון דעם ארור פון זינד און פון אייביגען שאול תחתיה.

די אידישע וועלט האלט איהם פאר אן „אבן נגף וצור מכשול", און מיליאנען אנדערע מענשען זעהען אין איהם דאס „אור גוים" (ישעיה מ"ט, ו) און זיי האבען נישט גענוג ווערטער זיין הייליגען נאמען דערפאר צו לויבען.

ווער האט דא רעכט, דער איד אדער די גרויסע וועלט?

שנאה צו ישוע'ס תלמידים

ישוע המשיח האט נאך פאר 1900 יאהר צוריק געזאגט צו זיינע תלמידים „אם רדפו אותי גם אתכם ירדפו" און אזוי איז עס געשעהן און האלט נאך אן עד היום. דער גרויסער איד סטעפאן, א נאכפאלגער פון משיח, איז געשטייניגט געווארען. (מעשי השליחים ו) ר' יעקב, איינער פון ישוע המשיח'ס שלוחים, איז גע'הרג'עט געווארען. (מעשי השליחים י"ב) יעקב, ישוע המשיח'ס אייגענער ברודער איז ערמארדעט געווארען אין בית המקדש גופא. (יוסיפון, קדמוניות היהודים, בוך 20, קאפ. 9) דער שליח, שאול פון תרשוש, הנקרא פוילוס השליח, האט מען געשלאגען פינף מאל מלקות און גע'רודפ'ט, ארעסטעט און געפייניגט. (מעשי השליחים כ"א) און אזוי איז דער האס מצד דער אידישער וועלט אויך צו ישוע המשיח'ס תלמידים תמיד געוואקסען און זיי פארפאלגט.

נאך'ן חורבן בית שני האט ר' גמליאל הנשיא געמאכט כל'ערליי תקנות געגען די נאכפאלגער פון משיח און ער האט אויך פארפאסט די ברכת המינים אין דער שמונה עשרה וועלכעס הויבט אן מיט „ולמלשינים אל תהי תקוה..." (אין יענער צייט האט עס געהייסען „ולמשמדים אל תהי תקוה והנוצרים והמנים כרגע יאבדו...")

יא, עד היום זענען די נאכפאלגער פון ישוע המשיח, עדעלע און אמת'ע אידען, באטיטעלט מיט דעם נאמען „משומד" אויב שוין זיי זענען געטריי בלב ונפש צו ישראל, צום רבים ווי צום יחיד, זיי זענען געטריי צו דער אמת'ער אידישער אמונה על פי תורת משה והנביאים, און דאך פארפאלגט מען זיי, מ'האסט זיי אלס משומדים.

פאר איניגע וואכען צוריק האט זיך א רעדאקטאר פון א ניו יארקער אידישער צייטונג ערלויבט צו שרייבען אין זיין לייט־ארטיקעל בזה הלשון: „די אמעריקאנער אידען זענען געווען שטארק צופריעדען ווען 1200 גלחים האבען אונטערשריבען א פערדאמונג אויף היטלערס קאפ פאר זיין בלוטיגען אנטיסעמיטיזם אבער זיי זענען גאר נישט צופריעדען מיט רעזאלוציעס פון משומדים. גוד־וויל מיט קריסטען איז ווינשענס־ווערט, גוד־וויל מיט משומדים איז ניט נויטיג. איך קאן ליעב האבען א קריסט אהבת נפש, א משומד אבער האב איך פיינט בתכלית השנאה, פרעגט מיך פארוואס? פאר גאר נישט! איך האב זיי פיינט — גלאט אזוי.

אט דאס איז דער גייסט פון א אידישען רעדאקטאר און זיינס גלייכען אין אזא ציוויליזירטער שטאדט ניו יארק אין יאהר 1933. **דער רעדאקטאר** מיינט אפנים אז מיט זיין פערזשאווערטען האס צו אידען וואס גלויבען אין ישוע המשיח וועט ער אונטערדריקען דעם שטרוים וואס ציהט צו איין מיטעלפונקט וואס גאט אליין האט אנגעוויזען.

אזאלכע אנגריפען וועלען אונז נישט צוריק האלטען פון טהון די עבודה וואס אויפריכטיגע אידען דארפען טהון, נעמליך צו פערברייטען דעם אמת אין ישוע המשיח **מיט ווארט און שריפט** ווי אויך צו דרש'ענען צו די **אמות העולם** אין זייערע בתי תפלות לטובת ישראל. אונטערדריקען און שטערן אזא ארבייט מיינט צו פארגרעסערן און פארלענגערן דאס אידישע גלות — פאניע רעדאקטאר.

הערט א מעשה — גלויביגע אידען אין גואל ישוע המשיח וואס יענער אידעל רופט אן „משומדים", האלטען אפט פערזאמלונגען און זענען אפט מתפלל אז גאט זאל זיך שוין מרחם זיין איבער ישראל, מ'טהוט אלעם מעגליכע צו בעאיינפלוסען אויך אנדערע צו העלפען מיט ראטה און טהאט אין דער אידישער לאגע, און דא קומט זיך בלומרשט א רעדאקטער און ווארפט בלאטע אויף זיי און שעהמט זיך נישט הויך אויסצושרייען, אז ער האסט זיי בתכלית השנאה. פארוואס? איהר הערט דאך — **פאר גאר נים — גלאט אזוי.** ווי קאן מען גאר אזא מארנע מענש פארשטעהן?

ישוע המשיח האט אונז אבער געהייסען ליעבען און בעטען פאר אונזערע שונאים. מיר ווילען איהם אבער אויף איינעם אויפמערקזאם מאכען און דאס איז, וואס שנאה האט תמיד אויפגעטהון בפרט

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח.

SEPTEMBER, 1933 — רעוו. לעאפאלד קאהן, עדיטאר — VOL. XVI, No. 1

דער ניו דיעל

גאטס ניו דיעל און רוזוועלטס ניו דיעל

עס איז שוין אזוי פון ימים קדמניות אן, אז ווען א נייע אדמיניסטראציע נעמט איבער דעם רודער פון די רעגירונג, ברענגט זי מיט מיט זיך א נייע אידעע, א נייעם וועג ווי אזוי צו רעגירען. אין דער פערגאנגענהייט האבען אזעלכע ענדערונגען מאנכמאל גוטעס אויפגעטון און אנדערסמאל — נישט, אבער מען זוכט נאך עד היום ביי אזעלכע ענדערונגען עפעס נייעס אריינצוברענגען סיי אין מאנארכיסטישע לענדער און סיי אין רעפובליקס.

אמעריקא שטעהט אין דער הינזיכט נישט אוועק פון אלע אנדערע לענדער. אויך דא האט מען איין מאל געוואלט א „גאלד סטענדארד" און אן אנדער מאל א „זילבער סטענדארד", און ווידער אן אנדער מאל א „פריי טעריף" אד"ג. און אזוי האט אויך די איצטיגע נייע רעגירונג מיט זיך מיטגעבראכט א נייע זאך, נעמליך א „ניו דיעל", דאס הייסט, א נייע האנדלונג, א נייעם וועג. און אט מיט דעם „ניו דיעל" וויל מען דאס לאנד ארויסשלעפען פון דער עקאנאמישער בלאטע וואס זי איז — מיט דער גאנצער וועלט צוזאם פארפאהרען שוין זייט איינינע יאהר.

די גאנצע רעגירונגס מאשין האט מיט א פעראייניגטען כח אונטערנומען דיעזע ריזיגע ארבייט, וועלכע איז אן און פאר זיך זעהר לויבענס ווערטה, עס האלט ערשט ביים אנפאנג, מיר האבען אבער אלע אורזאכען צו האפען אויף אן אויפלעבונג. אז נייע ווארצלען וועלען אנהויבען שלאגען, די רעדער פון די פעקטאריעס וועלען זיך ווידער באוועגען, ארבייטסלאזיגקייט וועט פארשווינדען, די קויפקראפט וועט סטימולירען און בעסערע צייטען וועלען קומען.

דיעזער „ניו דיעל", צו געבען יעדען מענש א געלעגענהייט צו ארבייטען און צו פארדינען, ווי ניי דער „ניו דיעל" זאל נישט זיין, איז ער פארט נישט ניי. מיר דערבליקען אין דער פערגאנגענהייט א פיעל ערגערן דיפרעשאן, א טיפערע בלאטע, און א „ניו דיעל" וואס האט ארויסגעצויגען און האלט נאך עד היום אין איין ארויסציהען פון דער בלאטע יעדען מענש וואס וויל נור.

קאן דען אירגענד וועלכער רעכטדענקענדער מענש זיך פארשטעלען א גרעסערן דיפרעשאן און א גרעסערע בלאטע ווי די זינד איז, אין וועלכער די מענשהייט בכלל איז אזוי מיזעראבעל פערקראכען? מיר אידען וויינען נאך עד היום „ומפני חטאינו גלינו מארצנו", ד"ה, צוליעב אונזערע זינד זענען מיר פארטריבען געווארען פון אונזער אייגען לאנד, מ'זעמיר נע ונד אין דער גאנצער וועלט, ארומגענומען מיט שונאים ווי א המן, א פרעה, א היטלער, עמלק אד"ג, וועלכע וואקסען־אויף ווי שוועמלעך נאך א רעגען. ברויך מען נאך א גרעסערען דיפרעשאן ווי דערדאזיגער איז וואס האלט שוין אן איבער 1900 יאהר?

א סאך זאכען האט מען שוין געטהון פון דער בלאטע וואס הייסט זינד — ארויסצוקריכען, מ'האט שוין א סאך, זעהר א סאך געפאסט, זיך געשלאגען „על חטא" אפילו אויף אזעלכע עבירות וואס אידען זענען גאר קיינמאל נישט בעגאנגען, ימים מיט טרעהרען האבען אידען שוין פארנאסען ביי די תפילות וואס זענען אזוי לאנג ווי דאס גלות גופא, מ'האט שוין אזויפיעל שופר געבלאזען, כפרה געשלאגען און וואס דען נישט אבי פון די זינד און פון די צרות וואס די זינד ברענגען, פטור צו ווערען, אלעס איז אבער געווען א דורכפאל, גארנישט האט געהאלפען, די זינד איז געבליבען א תושב און די פאלגען זענען — איהר ווייסט דאך.

אט איז ישוע המשיח געקומען אויף דער סצענע און ער האט אונז געבראכט א „ניו דיעל", א נייע האנדלונג און א נייע פארשטענדיגונג. אמת, מענשען זינדיגען תמיד און פערדיענען דאדורך דעם ארור און די קללה וואס גאט האט אמאל פראקלאמירט: „ארור האיש אשר לא יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם", ווי אויך די שרעקליכע קללות וואס געפינען זיך אין דער שרעקליכער תוכחה, איז אבער ישוע המשיח געקומען מיט זיין ניו דיעל, אז נישט די מענשהייט זאל ליידען זאנדערן ער, ישוע המשיח אליין זאל זיין א קרבן פאר אונזערע זינד. און דארט אויף'ן בארג גלגולת זעהען מיר די קללה צוזאם מיט ישוע אויפגעהאנגען אזוי ווי עס הייסט „כי קללת אלהים תלוי".

ווייסט איהר ליעבער לעזער וואו גאט ב"ה האט אונז דעם ניו דיעל בעקאנט געמאכט?

אין ירמיה ל"א לעזען מיר: „הנה ימים באים נאום ד׳ וכרתי את בית ישראל ברית חדשה", גאט זאגט אז ער וועט מאכען מיט ישראל א נייעם בונה, א ניו דיעל... „ועל לבם אכתבנה", גאט וועט דעם נייעם ברית אונז אויף'ן הארצען אויפשרייבען — איהר הערט, דאס איז נישט עפעס א געלד־זאך ווי שונאים ווילען אויסטראכטען, אז מיר זענען פארקויפטע נשמות. ניין, דאס איז איין ערלעע זאך, א הארץ־זאך. „כי אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר עוד", דורך דעם נייעם דיעל אין משיח וועט גאט אונזערע זינד מוחל זיין און מיר וועלען במילא מעהר נישט וויסען פון קיינע צרות און יסורים.

דיעזען נייעם דיעל אין משיח האט ישעיה הנביא בנבואה געזעהן נאך פריהער און ער האט דאס אונז געזאגט אין קאפ. נ"ג, וואו עס הייסט: „והוא מחלל מפשעינו", ער, דער משיח איז פארוואונדעט געווארען פאר אונזערע זינד... „מוסר שלומנו עליו", די שטראף כדי מיר זאלען האבען פריעדען איז געוועזן אויף איהם. „ובחברתו נרפא לנו", און דורך זיינע וואונדען זיינען מיר געהיילט... „כלנו כצאן תעינו", מיר אלע האבען געאירט ווי שאף. „וד הפגיע בו את עון כלנו", און גאט האט אויף איהם ארויפגעלעגט אלע אונזערע זינד..."

דאסזעלבע געפינט זיך פארצייכענט אין מחזור ליו"כ וואס מען זאגט צו נעילה. דאס שטיקעל פיוט הויבט אן מיט „אז מלפני בראשית", וואס דער איד זאגט מיט השתפכות הנפש ווי פאלגט: „פנו מני משיח צדקנו", דער משיח אונזער גערעכטיגקייט איז אוועק פון אונז. „פלצנו ואין מי לצדקנו", מיר זענען דערשראקען עס האט קיינער ווער עס זאל אונז גערעכט מאכען, „עונותינו ועול פשעינו עומס והוא מחלל מפשעינו", אונזערע זינד דרוקען אונז אבער ער איז פארוואונדעט געווארען פאר אונזערע זינד, „סובל על שכם חטאתינו סליחה מצוא לעונותינו", ער טראגט אויף זיינע שולטער אונזערע זינד כדי צו געפינען פארגעבונג פאר אונזערע עונות. „נרפא לנו בחבורתו נצח בריאה חדשה עת לבראתו", מיר קענען געהיילט ווערען דורך זיינע וואונדען — אה גאט בעשאף איהם אויף'ם ניי צו אונז...

בשעת דער איד זאגט דיעזע תפלה, איז ער

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1.